

Први спин из наслова тиче се кохабитације. Док је пре 20. маја кохабитација била равна политичкој смрти („[јер би у том случају председник вукао на једну страну, а премијер на другу](#)“; види и [1](#), [2](#)), после 20. маја кохабитација је изненада постала идеално стање демократије (јер, замислите, „председник државе не може да ефикасно контролише владу уколико и премијер припада истој политичкој опцији“).

И док нам овај спин долази из медија блиских ДС-у, дотле из пронапредњачких медија и кругова сада провејава уверење да би „[можда најбоље од реалистичних решења било формирање концентрационе владе](#)“ . Наравно, идеја „концентрационе владе“ – чију би кичму чинили ДС и СНС – само је прелазна формулација за „омекшавање“ симпатизера напредњака, којима се, после оптужби да је Тадић „диктатор“, а ДС „лоповска банда“, а нарочито након заклетве Николића да га „[прикују на стуб срама ако после избора прави заједничку владу са ДС-ом](#)“, не може одједном и тек тако продати прича како је коалиција са ДС-ом заправо идеално решење. Потребан је међукорак, како напредњачки симпатизери не би одмах схватили да су још једном преварени и изуманипулисани – као онда када су их, најпре, три дана држали у уверењу да су ђурђевдански [избори регуларни](#) , па су онда, чим је уговорена ДС-СПС влада, подигнути на ноге виком о „највећој изборној крађи свих времена“ због које Николић мора да бојкотује други круг („[ако Николић искористи крађу избора за свој пласман у другом кругу председничких избора, то је најобичније политикантско јајарење](#)“), па када је, ваљда после разговора са Ворликовом, Николић ипак одлучио да иде у други круг, онда су ти исти напредњачки медији позивали своје читаоце да обавезно изађу на изборе и гласају за Николића који, јел` тако, ипак тиме што је у другом кругу није „политикантска јајара“, већ је сада само неко ко „[личи на одавно умрлог ујака из унутрашњости који је полупијан стигао с печеним прасетом на војнички испраћај](#)“, па су га опколили престонички мангупи „[оборили у бласто и шутирају га](#)“, а то ми, који знамо шта је част, наравно, не смемо да дозволимо... (А после Томине победе: „Крађа избора? Јао, подсети ме, шта то оно беше?“).

Демократска и патриотска јавност – па и она формирана око НСПМ – наравно, не пада на оваква спиновања када размишља о прављењу владе. Владу је тешко, а тренутно најжалост и немогуће направити без благослова Брисела/Берлина и Вашингтона. Страни амбасадори – тај наш прави суверен! – неће дати мандат за формирање владе, којој се надају напредњачки бирачи, а коју би чинили СНС, СПС и ДСС. Јер, иако су прве две странке „евро-реформисане“, оне превише подсећају на „злочиначке деведесете“, док пак трећа станка превише подсећа на паљење Главне амбасаде. Од такве владе нема ништа, то је руководству СНС и њиховим медијским радницима сасвим јасно. Као што им је јасно и да напредњаци могу да уђу само у владу у којој постоји тзв. *евро-осигурач*. То значи да СНС, којој империјалне бирократе још увек до краја не верују, уз себе мора да има у влади и некога ко се већ „доказао“, а ко ће, у случају да влада хоће да одступи од „евроатлантског пута“, моћи да обори владу. Такав напредњачки „евро-осигурач“ може да буде једино ДС (са СНС броји укупно 140 посланика), док преостала *еврореформска ринфуза*

(Преокрет, УРС и мањине) не омогућава да се добаци до скупштинске већине (са СНС укупно 116; јер, да може, и таква влада би се правила – што да не, ако знамо ко је све подржао Николића у другом кругу председничких избора).

Дакле, сведоци смо две тактике „хода ка влади“. ДС покушава да састави владу у којој не би били напредњаци, али која би имала довољно јаку скупштинску већину да је ударци с Андрићевог венца не би могли лако оборити. Са друге стране, напредњаци „неће инсистирати“ на свом обећању да ће Николић мандат најпре дати Јоргованки Табаковић, већ ће, судећи по [интервјуу Николића РТС-у](#), пустити ДС да покуша да сакупи скупштинску већину. Али, не успе ли ДС у томе, напредњаци ће се, по свему судећи, „жртвовати“ и „преко воље“ склопити једину коалициону владу коју им дозвољавају Брисел и Вашингтон – ону са ДС-ом. Помирљиве речи Николића у односу на ДС, као и изненадно откривање благодети „концентрационе владе“ од стране медијских ударника СНС-а, јасни су показатељи ове најновије тактике наших „ЕУ-патриота“.

Но како год да буде, тешко је очекивати да ће и у првом и у другом случају икоме бити боље – осим новим министрима, државним секретарима, директорима и члановима УО јавних предузећа, глодурима и амбасадорима... Демократска и патриотска јавност треба пажљиво да прати ове игре око „поделе плена“ и критички сагледава све аранжмане који се буду правили, а поготово оне науштрб јавног интереса. Ми у НСПМ ћемо у том сагледавању и убудуће инсистирати на основним демократским и патриотским начелима. На оним начелима којих смо се увек држали и због којих смо редован предмет напада како од стране „друге Србије“, тако и од стране разних псеудопатриота, криптоаналитичарских видовњака, а у последње време и напредњачких пропагандиста

[1]

Ипак, најважније је разумети процесе у које нас гурају не само овдашњи спин мајстори, већ и загранични господари наше елите – да се у Србији влада само делимично бира на изборима, и да на то треба да се навикнемо као на нешто савим нормално. Не само да нам је изборна понуда, медијским и другим манипулацијама, јасно омеђена, већ и она једина странка која је, против воље Вашингтона и Брисела, доспела у парламент, ма колико била млака, мора бити искључена из било које комбинације код састављања владе. Чак се и идеја да та странка не уђе у владу, али да макар у скупштини даје већину једном мањинском кабинету, одбацује као неприхватљива.

Тако се још један народ навикава на ропство. „ [Поражавајуће је са каквом садистичком педантношћу западни ослободиоци уништавају Србију: стиче се утисак да се они смртно боје Срба](#) “ (Леонтјев). Зато, нажалост, нама тренутно и не састављају нову владу, већ само нову колонијалну управу. Срећа је да ни она, ма каква да буде, ипак неће потрајати предуго – криза која наступа порушиће све те конструкције као куле од карата.

---

[1] Управо чињеница да напредњачки „медијски радници“ тренутно не престају да нападају НСПМ – објављујући на својим порталима неистините, или одавно демантоване „вести“ (како би подстакли лучење пљувачких жлезда код својих читалаца), као и увредљиве коментаре у којима нас, поред свега осталог, поименице називају „ [удбаш има](#) “! – за нас је само показатељ колико је НСПМ опасан сведок.